

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného **P. G.**, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 8 T 131/2007 prerokoval na verejnom zasadnutí 19. mája 2011 dovolanie obvineného P. G., ktoré podal proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 17. marca 2009, sp. zn. 1 To 148/2008, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 392 ods. 1 Tr. por. sa dovolanie obvineného P. G. **z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok z 29. septembra 2008, sp. zn. 8 T 131/2007, bol obvinený P. G. uznaný za vinného zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 11. apríla 2007 po predchádzajúcej dohode prišiel P. D. spoločne s R. B. k predajcovi automobilov M., s. r. o., B., R., kde predložili listiny potrebné k uzatvoreniu lízingovej zmluvy a prostredníctvom prenajímateľa U., a. s., H., B., uzatvoril P. D. ako nájomca kúpnu/lízingovú zmluvu č. X., kde predmetom lízingu bolo osobné motorové vozidlo zn. V., X., X., C., V., v kúpnej cene 999 000 Sk s DPH, pričom P. D. sa prezentoval ako riaditeľ obchodnej spoločnosti J., so sídlom L., D., IČO: X. a zaviazal sa zaplatiť zvýšenú splátku vopred v čiastke 20 % z kúpnej ceny a jednorázový paušálny poplatok 10 700 Sk a ďalších 60 mesačných splátok v čiastke 1,6513 % z kúpnej ceny, následne dňa 13. apríla 2007 o 12.00 hod. R. B. spolu s P. G., N., bytom K., ul. K., boli v prevádzke predajcu M., B., R., R. B. osobne podpísal v mene P. D. prevzatie predmetu lízingu a kľúče od vozidla vzal P.

G., následne dňa 20. apríla 2004 bolo vozidlo s vypísanou žiadosťou o zapísanie motorového vozidla – prípojného vozidla do evidencie pristavené ku kontrole VIN čísla, ktorá bola vykonaná policajtom ODI Žilina a dňa 24. apríla 2007 P. D. a R. B. spoločne predložili v Žiline na ODI vypísanú a policajtom skontrolovanú žiadosť o zapísanie motorového vozidla – prípojného vozidla do evidencie, kde sa pokúsili vozidlo zaevidovať na držiteľa P. D., pričom si všetci traja boli vedomí, že predmet lízingu bol vylákaný na základe predložených nepravdivých údajov ohľadom solventnosti nájomcu P. D., ten vozidlo nepotreboval, dohodnuté lízingové splátky za vozidlo nemal v úmysle splácať a ani nemal úmysel sám vozidlo používať, čím svojím konaním spôsobili vlastníčkovi vozidla lízingovej spoločnosti U., a. s., H., X., IČO X., škodu spolu vo výške 999 900 Sk.

Za to bol odsúdený podľa § 221 ods. 3 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ Tr. zák. a § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere troch rokov a šesť mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. bol obvinenému uložený peňažný trest vo výške 30 000 Sk a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil obvinenému podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. náhradný trest odňatia slobody na 30 dní.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste uložený obvinenému rozsudkom Okresného súdu Žilina z 11. januára 2008, sp. zn. 9 T 138/2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 11. januára 2008 pre trestný čin úverového podvodu podľa § 250a ods. 1, ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, ktorým mu bol uložený peňažný trest vo výške 30 000 Sk a pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody na 30 dní, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obvinený P. G. (č. l. 632), ktorý v dôvodoch stručne uviedol, že uložený trest je vysoký vzhľadom na výšku spôsobenej škody. Odvolanie doplnil osobitným podaním (č. l. 694) obhajca

obvineného, ktorý v dôvodoch taktiež namietal výšku uloženého trestu, pretože obvinený bol nápomocný orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní trestnej činnosti a prispel k tomu, aby osobné motorové vozidlo bolo vrátené poškodenej strane, ktorej tým nevznikla žiadna škoda. Namietal právnu kvalifikáciu konania, pričom vytýkal súdu prvého stupňa, že od hodnoty osobného motorového vozidla (999 000 Sk) neodrátal akontáciu a prvú splátku vo výške 200 000 Sk, ktorá mu nebola vrátená. Pokiaľ by súd odpočítal uvedenú čiastku, ktorú zaplatil, potom by sa v zmysle § 125 ods. 1 Tr. zák. jednalo iba o väčšiu škodu. Navrhol preto napadnutý rozsudok vo vzťahu k jeho osobe zrušiť vo výroku o treste a uložiť mu primeraný trest v rámci trestnej sadzby § 221 ods. 2 Tr. zák.

Krajský súd v Žiline na podklade včas podaného odvolania na verejnom zasadnutí 17. marca 2009 pod sp. zn. 1 To 148/2008 rozhodol tak, že odvolanie obvineného podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 17. marca 2009, kedy vo veci rozhodol krajský súd. Výkon uloženého trestu odňatia slobody obvinený nastúpil 19. marca 2009 a v súčasnosti ho vykonáva v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Dubnici nad Váhom.

Odpis uznesenia krajského súdu obvinený prevzal 1. apríla 2009, obhajca 14. apríla 2009 a prokurátor 31. marca 2009.

Okresný súd Ružomberok dňa 28. marca 2011 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného P. G., ktoré podal prostredníctvom súdom prvého stupňa ustanoveného obhajcu JUDr. Mgr. Š. B., ktorý obvineného obhajoval aj v pôvodnom konaní. Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 15. marca 2011 a smeruje proti vyššie citovanému uzneseniu krajského súdu ako aj rozsudku súdu prvého stupňa.

V písomných dôvodoch dovolania obvinený uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. b/, h/, i/ Tr. por. a ustanovenie § 374 ods. 3 Tr. por.

Obvinený v prvom rade namietal nesprávnu právnu kvalifikáciu jeho konania súdom prvého stupňa. Súd podľa neho vychádzal z nesprávne ustálenej výšky škody, pretože od celkovej sumy 999 900 Sk, čo bola hodnota motorového vozidla, neodrátal ním uhradenú akontáciu a prvú splátku lízingovej spoločnosti vo výške 199 799,96 Sk ako aj paušálny poplatok v sume 10 400 Sk, čo predstavuje spolu sumu 210 199,96 Sk. Skutočná výška ním spôsobenej škody tak nepresiahla sumu 800 000 Sk, ktorá suma predstavuje v zmysle § 125 ods. 1 Tr. zák. škodu značnú. Poškodenej strane po odpočítaní uvedenej čiastky vznikla skutočná ujma na majetku iba vo výške 790 000 Sk, čím bola spôsobená iba väčšia škoda, preto mal byť skutok kvalifikovaný iba ako prečin podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Súd prvého stupňa ani krajský súd nezistili správnu výšku škody, ktorá bola spôsobená trestným činom, v dôsledku čoho nesprávne rozhodli o jeho vine, čím je naplnený dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline z 29. septembra 2009, sp. zn. 1 To 85/2009, ktorým bol uznaný spolupáchateľ R. B. za rovnaký skutok a v jeho prípade krajský súd vyhovel odvolaniu a kvalifikoval konanie R. B. podľa miernejšieho ustanovenia na základe zistenia skutočnej škody.

Naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por. videl v tom, že odvolací súd v jeho prípade nekonal v zákonom zložení. V jeho prípade totiž o odvolaní rozhodol senát, ktorého dvaja členovia boli aj v senáte, ktorý rozhodoval vo veci jeho spolupáchateľa pod inou spisovou značkou. Je absurdné aby dvaja členovia senátu bez akejkol'vek relevantnej skutkovej zmeny rozhodli opačne.

V rámci dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. namietal, že mu bol v dôsledku pochybení pri právnej kvalifikácii jeho konania uložený neprimerane prísny trest odňatia slobody mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ktorý zákon za prejednávany skutočne spáchaný trestný čin nepripúšťa.

V petite svojho dovolania navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Žiline zo 17. marca 2009, sp. zn. 1 To 148/2008, bol porušený zákon v ustanovení § 319 Tr. por. a v konaní, ktoré mu predchádzalo, v ustanovení § 221 ods. 2, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. v neprospech obvineného P. G., navrhol podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušiť napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj rozsudok Okresného súdu Ružomberok z 29. septembra 2008, sp. zn. 8 T 131/2007, vo výroku o vine i vo výroku

o treste, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Zároveň navrhol podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázať vec vecne a miestne príslušnému súdu, aby ju v zákonom zložení prejednal a rozhodol. Taktiež v zmysle § 380 ods. 4 Tr. por. navrhoval prerušiť a odložiť výkon trestu.

Predsedníčka senátu súdu prvého stupňa v zmysle § 376 Tr. por. doručila rovnopis dovolania ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté, pričom v stanovenej lehote túto možnosť využil okresný prokurátor. Vo svojom vyjadrení z 21. marca 2011 uviedol, že súd prvého stupňa správne posúdil skutok ako zločin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. V danom prípade pre posúdenie výšky spôsobenej škody je totiž rozhodný deň, kedy došlo uvedením do omylu lízingového prenajímateľa k vylákaniu motorového vozidla v kúpnej cene 999 000 Sk s DPH. Výška spôsobenej škody je preto 999 000 Sk, čo je v zmysle ustanovenia § 125 ods. 1 Tr. zák. značná škoda. Iná právna kvalifikácia konania obvineného ako tá, ktorá bola ustálená súdom prvého stupňa neprichádza do úvahy, a preto navrhol dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

V dôsledku podaného dovolania bol spisový materiál predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, kde došiel 28. marca 2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací po preskúmaní predloženého spisového materiálu a obsahu dovolania obvineného podľa § 383 Tr. por. nariadil vo veci verejné zasadnutie, nakoľko dospel k záveru, že boli splnené zákonom predpokladané formálno-právne podmienky na jeho podanie.

O konaní verejného zasadnutia bola riadne a včas vyrozumená poškodená strana U., a. s., B., ktorej zástupca sa verejného zasadnutia nezúčastnil, a preto najvyšší súd v súlade s ustanovením § 294 ods. 2 Tr. por. rozhodol, že sa verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti zástupcu poškodenej strany.

Na verejnom zasadnutí obhajca obvineného doplnil petit dovolania s odôvodnením, že medzitým bol obvinený odsúdený aj rozsudkom Okresného súdu Čadca z 9. marca 2011,

sp. zn. 1 T 95/2010, ktorým bol obvinenému uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov a šesť mesiacov, pričom rozsudok Okresného súdu Ružomberok z 29. septembra 2008, sp. zn. 8 T 131/2007, bol zrušený vo výroku o treste. Navrhol preto podanému dovolaniu vyhovieť s tým, aby dovolací súd zrušil aj výrok o vine i treste rozsudku Okresného súdu Čadca, sp. zn. 1 T 95/2010, z 9. marca 2011, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obvinený P. G. na verejnom zasadnutí sa pripojil k návrhu svojho obhajcu a žiadal podanému dovolaniu vyhovieť.

Zástupkyňa generálneho prokurátora na verejnom zasadnutí navrhla dovolaniu obvineného z dôvodu § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. vyhovieť.

Na verejnom zasadnutí senát najvyššieho súdu v zmysle § 384 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, proti ktorým dovolateľ podal dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, so zameraním na dôvody dovolania podľa § 371 a § 374, ktoré sú uvedené v dovolaní a dospel k záveru, že v prerokúvanej veci dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. bol naplnený, avšak vzhľadom na ustanovenie § 371 ods. 4 Tr. por. ho nemožno použiť.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 4 Tr. por. dôvod podľa odseku 1 písm. i/ nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Obvinený P. G. ako bolo vyššie uvedené, opiera svoje dovolanie predovšetkým o ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Nesprávnym právnym

posúdením zisteného skutku sa v zmysle citovaného ustanovenia rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že išlo o iný trestný čin.

Podľa zistenia najvyššieho súdu skutok, ktorého sa mal obvinený podľa obžaloby z 19. októbra 2007 dopustiť v apríli 2007 spoločne s P. D. a R. B., obžaloba kvalifikovala ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20. Podľa obžaloby mali svojím konaním spôsobiť na cudzom majetku škodu vo výške 999 000 Sk (v prepočte 33 160,72 eur).

Na hlavnom pojednávaní 29. septembra 2008 (č. l. 605-606) urobil obvinený vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. Súd prvého stupňa zrejme nemal pochybnosti o skutkových zisteniach a právnej kvalifikácii uvedenej v obžalobe, preto jeho vyhlásenie podľa § 257 ods. 6 Tr. por. prijal s dôsledkami uvedenými v § 257 ods. 7 Tr. por., teda žiadne dôkazy za účelom ustálenia skutkového stavu a právnej kvalifikácie na hlavnom pojednávaní vo vzťahu k obvinenému P. G. nevykonali. Vyššie uvedeným rozsudkom uznal obvineného za vinného v zmysle podanej obžaloby a uložil obvinenému tresty v rámci trestnej sadzby uvedenej v ustanovení § 221 ods. 3 Tr. zák.

Dovolací súd zistil, že súd prvého stupňa skutočne pochybil, keď konanie obvineného právne posúdil ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. Námietky obvineného voči právnej kvalifikácii jeho konania sú opodstatnené. V prvom rade je potrebné uviesť, že súd prvého stupňa pochybil, keď prijal vyhlásenie obvineného podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. Obžaloba totiž vychádzala z nesprávne vyčíslenej výšky spôsobenej škody, čo malo zásadný vplyv na právnu kvalifikáciu, ktorá bola prísnejšia. Z výpovede obvineného, ktorú urobil v prípravnom konaní (č. l. 41-44) vyplýva, že pred prevzatím vozidla od poškodenej spoločnosti museli zaplatiť tzv. akontáciu vo výške 199 980 Sk (v prepočte 6 632,14 eur) a poplatky, čo bolo okolo 200 000 Sk. V tomto smere vypovedal i zástupca poškodenej spoločnosti Ing. M. K. (č. l. 122), ktorý potvrdil, že kúpna cena motorového vozidla bola 999 000 Sk vrátane DPH (v prepočte 33 160,72 eur). Pri uzatvorení lízingovej zmluvy sa musel nájomca zaviazat', že uhradí prvú zvýšenú splátku (akontáciu) vo výške 199 799,96 Sk (6 632,14 eur) a jednorázový paušálny poplatok vo výške 10 700 Sk (355,173 eur). Bez zaplataenia týchto poplatkov by predmet lízingu nevydali. V tejto súvislosti

dovolací súd pripomína, že pri majetkových trestných činoch, medzi ktoré patrí aj podvod, je potrebné vychádzať zo skutočnej škody, ktorou sa v zmysle § 124 ods. 1 Tr. zák. rozumie ujma na majetku alebo reálny úbytok na majetku poškodeného. V posudzovanej veci to znamená, že od čiastky 999 000 Sk (33 160,72 eur) bolo potrebné odrátať čiastku 199 799,96 Sk (6 632,14 eur), ktorú obvinený poškodenej spoločnosti vyplatil ako akontáciu, čím zmenšil hodnotu majetku poškodenej lízingovej spoločnosti o sumu 799 200,04 Sk (26 528,58 eur). Čo sa týka paušálnych poplatkov vo výške 10 700 Sk, o tieto nemožno výšku škody znižovať, pretože ide o rôzne administratívne poplatky. Z uvedeného vyplýva, že obvinený so spoločníkmi spôsobil poškodenej lízingovej spoločnosti škodu vo výške 799 200,04 Sk (26 528,58 eur). Spôsobená škoda nepresiahla sumu 800 000 Sk (26 555,14 eur), ktorá v zmysle § 125 ods. 1 Tr. zák. predstavuje škodu značnú. Vzhľadom na skutočne spôsobenú škodu malo byť konanie právne kvalifikované **ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.**, na ktorý zákonodarca stanovil trestnú sadzbu od 1 do 5 rokov, v rámci ktorej mal súd prvého stupňa ukladať trest.

Uvedené pochybenie súdu prvého stupňa nenapravil ani krajský súd, pretože včas podané odvolanie obvineného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol. V rámci svojej prieskumnej povinnosti mal postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vo veci sám rozhodnúť. Takémuto postupu krajského súdu nebránilo ani vyhlásenie obvineného v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. Keďže tak neurobil porušil zákon v neprospech obvineného.

Po podaní dovolania a predložení spisového materiálu na rozhodnutie o dovolaní však došlo k podstatnej zmene na strane obvineného, pretože rozsudkom Okresného súdu Čadca z 9. marca 2011, sp. zn. 1 T 95/2010, bola schválená dohoda o vine a treste a obvinený P. G. bol právoplatne uznaný za vinného zo zločinu úverového podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20, § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. a prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky spolupáchatelstvom podľa § 20, § 352 ods. 1 Tr. zák., ktorej trestnej činnosti sa dopustil v letných mesiacoch roku 2006 znovu s R. B. na skutkovom základe uvedenom v tomto rozsudku.

Uvedeným rozsudkom bol odsúdený v zmysle § 46 Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 222 ods. 3 Tr. zák. za použitia § 39 ods. 4, § 42 ods. 1,2, § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Na výkon uloženého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. súd mu uložil aj peňažný trest v sume 995,82 eur. Pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, ustanovil obvinenému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 30 dní.

Súčasne s poukazom na § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zrušený výrok o treste uložený rozsudkom Okresného súdu Ružomberok z 29. septembra 2008, sp. zn. 8 T 131/2007. Uvedený výrok síce celkom nezodpovedá ustanoveniu § 42 ods. 2 Tr. zák., napriek tomu podľa názoru dovolacieho súdu zrušením výroku o treste dovolaním napadnutého rozhodnutia došlo k faktickej náprave tohto rozhodnutia.

Obvinený bol totiž vyššie citovaným rozsudkom Okresného súdu Čadca uznaný zo spáchania zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., ktorým spôsobil väčšiu škodu na majetku. Na uvedený zločin zákonodarca stanovil trestnú sadzbu odňatia slobody od troch rokov do desať rokov. Ide o rovnakú trestnú sadzbu ako v prípade zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/, z ktorého bol uznaný dovolaním napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom k tomu, že aj Okresný súd Čadca ukladal trest za zločin a prečin, ktoré spáchal obvinený dvomi skutkami prichádzalo do úvahy použitie tzv. asperačnej zásady v zmysle § 42 ods. 2 Tr. zák., čo v jeho prípade znamenalo zvýšenie hornej hranice trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. V rámci takto upravenej trestnej sadzby bolo potom možné uloženie trestu v rozpätí od 8 rokov a 2 mesiacov do 13 rokov a 4 mesiacov. Obvinený súc si vedomý tejto skutočnosti preto radšej pristúpil na dohodu o vine a treste, ktorú okresný súd aj schválil. V rámci tejto dohody v zmysle § 39 ods. 4 Tr. zák. mohol súd uložiť trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Nakoľko jedným zo zbiehajúcich sa trestných činov bol zločin bolo potrebné najskôr v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. upraviť príslušnú trestnú sadzbu podľa tohto ustanovenia a následne ukladať trest znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu takto upravenej trestnej sadzby, t. j. v rozpätí

od 5 rokov a 6 mesiacov do 13 rokov a 4 mesiacov. Obvinenému bol uložený súhrnný trest na úplne spodnej hranici takto upravenej trestnej sadzby. Nižší trest už obvinenému nie je možné uložiť. Z uvedeného vyplýva, že zo strany Okresného súdu Ružomberok i zo strany Krajského súdu v Žiline síce došlo pri právnej kvalifikácii jeho konania k pochybeniu, avšak zistené pochybenie podľa názoru dovolacieho súdu zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného. V konečnom dôsledku nemalo za následok zhoršenie jeho situácie. Treba si uvedomiť, že obvineného nikto nenútil k uzavretiu dohody o vine a treste. Bolo to jeho vlastné rozhodnutie, čím sa fakticky vyhol uloženiu podstatne prísnejšieho trestu odňatia slobody.

Ako ďalší dovolací dôvod obvinený uplatňoval ustanovenie § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

V samotnom dovolaní sa uvádza, že tohto dovolacieho dôvodu sa domáha iba preventívne, nakoľko má pochybnosti o zákonnom zložení senátu Krajského súdu v Žiline, ktorý rozhodoval o jeho odvolaní.

Dovolací súd zistil, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený. Nezákonne zloženým súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prerokovať a rozhodnúť. V praxi to znamená, že vo veci rozhodol samosudca, hoci na konanie bol príslušný senát, prípadne ak senát rozhodol v neúplnom zložení alebo ide o prípady, kedy sa na rozhodovaní zúčastnil prísediaci, ktorému uplynulo funkčné obdobie. Obvineným uvádzané námietky však citovaný dovolací dôvod nenapĺňajú. Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že podľa jeho zistenia senát Krajského súdu v Žiline, ktorý rozhodoval o odvolaní obvineného 17. marca 2009 pod sp. zn. 1 To 148/2008 v zložení JUDr. M. B. ako predseda senátu a členovia senátu JUDr. A. G. a JUDr. M. R., boli na rozhodnutie v predmetnej veci určení Rozvrhom práce Krajského súdu v Žiline pre rok 2008. JUDr. P. P., ktorý ako predseda senátu rozhodol 29. septembra 2009 pod sp. zn. 1 To 85/2009 o odvolaní R. B. (rozsudok je prílohou k dovolaniu), bol 11. mája 2009 na vlastnú žiadosť rozhodnutím Súdnej rady Slovenskej republiky č. 532 z 30. apríla 2009 preložený z Krajského súdu v Trenčíne na Krajský súd v Žiline. Dodatkom č. 4 k Rozvrhu práce na rok 2009 zo 4. mája 2009 bol pridelený do senátu 1 To k JUDr. M. B., ako druhý predseda senátu, pričom členkou senátu zostala JUDr. A. G..

Dodatok rozvrhu práce nadobudol účinnosť dňom 11. mája 2009, ktorým dňom sa aj JUDr. P. P. stal sudcom Krajského súdu v Žiline. Z uvedeného vyplýva, že v oboch veciach sa postupovalo striktne v medziach platného rozvrhu práce a rozhodovali senáty v zákonom zložení. Samotná skutočnosť, že senáty skoro v rovnakom zložení, rozhodli v týchto veciach rozdielne, ešte neznamená, že rozhodovali v nezákonom zložení.

Obvinený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. namietal, že mu bol uložený neprimerane prísny trest odňatia slobody mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

V posudzovanej veci bol obvinený uznaný za vinného zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 ods. 3 písm. a/ Tr. zák. Ide o kvalifikovanú skutkovú podstatu, na ktorú je v zákone ustanovená ako už bolo vyššie uvedené, trestná sadzba odňatia slobody od troch do desať rokov. Obvinenému bol uložený za použitia základných zásad ukladania sankcií, súhrnný trest odňatia slobody vo výmere troch rokov a šesť mesiacov, teda v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby. Dovolací súd nemôže prehodnocovať uložený trest z pohľadu prísnosti, ako žiadal obvinený. Je absolútnym právom príslušného súdu rozhodnúť, aký druh trestu a v akej výmere v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby s prihliadnutím na zásady ukladania trestov sú pre obvineného primerané. Trestný poriadok v rámci tohto dovolacieho dôvodu umožňuje napadnúť iba také rozhodnutie súdu, ktorým bol uložený trest mimo rámca zákonom ustanovenej sadzby za trestný čin, z ktorého bol uznaný za vinného.

Len okrajovo dovolací súd pripomína, že za prečin podvodu podľa § 221 ods. 2 Tr. zák. zákonodarca ustanovil trestnú sadzbu odňatia slobody od jedného do päť rokov. Fakticky bol obvinenému uložený trest v rámci tejto miernejšej právnej kvalifikácie.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v prerokúvanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto po preskúmaní veci dovolanie obvineného P. G. podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietol.

Uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 19. mája 2011

JUDr. Juraj K l i m e n t, v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Peter Szabo

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Ivančíková